

Arrest

nr. 152 321 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 8 september 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot onmiddellijke terugleiding naar de grens. De bestreden beslissing werd op 3 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KLOECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2015 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 26 juni 2015 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) waarbij werd vastgesteld dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is hangende.

Op 2 september 2015 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij het rechtens vereiste belang ontbeert daar er *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet, kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst vast dat aan de verzoekende partij een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 10° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, de gemachtigde van de Staatssecretaris op dergelijk ogenblik dient te beslissen dat aan het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoering kan worden gegeven.

In casu voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 3 van het EVRM, zodat slechts uitspraak kan worden gedaan over de exceptie na onderzoek van deze grieven.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verwijdering van de verzoekende partij voorzien op 15 september 2015. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van vijf dagen zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat zij in Frankrijk geen opvang zal kunnen verkrijgen, gelet op de beperkte opvangmogelijkheden voor asielzoekers in Frankrijk en dat ze bovendien onredelijk lang zal moeten wachten op de behandeling van haar asielaanvraag. Als bron voor haar bevindingen verwijst ze hierbij naar de European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database en meer bepaald het "National Country Report – France" van 26 januari 2015. Ze betoogt dat uit dit rapport blijkt dat in 2014 slechts 38% van de asielzoekers een opvangplaats hadden en dat zelfs de meest kwetsbare profielen op straat terecht kwamen. Daarna benadrukt ze dat ze vergezeld wordt door haar drie minderjarige kinderen. Ze stipt aan dat de verwerende partij geen garanties heeft gevraagd aan Frankrijk en dat het dus helemaal niet zeker is dat er opvang en dan nog wel aangepaste opvang voor haar en haar kinderen ter beschikking zal zijn. Ze verwijst hierbij naar het arrest Tarakhel en stelt dat het EHRM heeft aangestipt dat de mogelijkheid geen opvang te zullen verkrijgen volstaat om garanties te moeten vragen. Ze meent dat er op de verwerende partij aldus een positieve verplichting rust om op voorhand duidelijkheid te verkrijgen omtrent hun woonsituatie. Hieruit besluit ze dat een overdracht zonder eerst voorafgaande individuele garanties van Frankrijk een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven

bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388). Dit wordt niet betwist door de verwerende partij nu zij zelf in de bestreden beslissing stelt dat elke lidstaat er toe gehouden is te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In casu, stelt zich vooreerst de vraag of Frankrijk te kampen heeft met uiterst beperkte opvangmogelijkheden.

Uit de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de gemachtigde zich net als de verzoekende partij gebaseerd heeft op het National Country Report – France van 26 januari 2015 en naast een aantal oudere rapporten ook nog verwijst naar een rapport van Amnesty International, report 2014-2015 “The state of the World’s Human Rights – France” (publicatie 2015), de Elena Weekly Legal Update van 20 februari 2015 – Commissioner for human rights report on France en een persbericht COSI van 18 juni 2015. In tegenstelling tot de verzoekende partij is de verwerende partij echter van oordeel dat uit al deze rapporten niet blijkt dat er geen opvangmogelijkheden zouden zijn.

De Raad is van oordeel dat uit een analyse van de aangehaalde rapporten, waaronder het National Country Report – France van 26 januari 2015 blijkt, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, dat een tekort aan opvangplaatsen een zeer groot probleem vormt in Frankrijk. Er wordt wel aangegeven dat Frankrijk inspanningen levert om bijkomende opvangcapaciteit te creëren. Hoewel er een tekort aan opvangplaatsen is in “the regular reception centers (CADA)”, blijkt evenwel dat er in de CADA voorrang dient te worden gegeven aan o.a. gezinnen met kinderen (“According to the circular of 3 May 2007 on the missions assigned to CADA centres, 274 the persons who should benefit from priority admission to these centres are: newly arrived asylum seekers (at the first stages of the procedure); families with children, single women, persons joining asylum seekers already accommodated in a reception centre (spouse, dependent parents, grandparents and children), single young adults, young applicants who have been declared adults following an age assessment; asylum seekers with health problems with a medical notice and finally those who have been flagged by the Ministry of Foreign Affairs.” – AIDA rapport France p.60). Tevens blijkt ook dat Frankrijk om een tekort aan opvangplaatsen te compenseren, een systeem van “emergency facilities” kent, waarbinnen asielzoekers worden opgevangen zoals o.m. hotelkamers, flats, ...

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt prima facie niet dat er geen opvangmogelijkheden zijn in Frankrijk.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel doordat zij een gezin met drie minderjarige kinderen vormt en ten deze op de verwerende partij een positieve verplichting rust

bijkomende garanties te vragen aan Frankrijk in verband opvang en hierbij verwijst naar de zaak Tarakhel, is de Raad van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen getransponeerd worden op deze zaak. In casu wordt niet ontkend dat de verzoekende partij als gezin met drie minderjarige kinderen een kwetsbaar profiel heeft. Evenwel kan de situatie van Italië geenszins vergeleken worden met de situatie van Frankrijk. Zoals hiervoor werd besproken kan voor Frankrijk bezwaarlijk gesteld worden dat er geen opvangmogelijkheden zijn of dat de familie dreigt uit elkaar te worden gerukt of terecht te komen in opvang die helemaal niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Evenmin komt uit een lezing van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken prima facie een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in Frankrijk naar voren.

Bovendien blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de Franse autoriteiten het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten uitdrukkelijk heeft ingewilligd. In het overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten werd zeer duidelijk vermeld dat de verzoekende partij vergezeld werd door drie minderjarige kinderen. Uit het akkoord van Frankrijk blijkt dat zij op de hoogte zijn van het gegeven dat de verzoekende partij vergezeld wordt door minderjarige kinderen. Het akkoord vermeld niet enkel de modaliteiten van overdracht doch geeft ook expliciet aan waar de verzoekende partij zich dient aan te bieden "la préfecture du val de Marne".

Tevens blijkt uit het Dublin verhoor van de verzoekende partij dat zij reeds 26 dagen in Frankrijk heeft verbleven. Gevraagd naar de specifieke omstandigheden van opvang die zich zouden kunnen verzetten tegen een overdracht gaf de verzoekende partij enkel te kennen dat het leven haar in Frankrijk moeilijker leek en dat ze naar België wou omdat ze veel goeds had gehoord over België. De verzoekende partij uitte helemaal geen bezorgdheid aangaande een tekort aan opvangplaats voor haar en haar minderjarige kinderen. Bovendien blijkt dat ze in Frankrijk geloged was bij een dame, waarvan ze nu wel stelt dat ze niet weet waar. Het is echter weinig geloofwaardig dat men niet weet waar men verbleven heeft, wanneer het gaat om een verblijf van 26 dagen. Het lijkt dat de verzoekende partij niet eerlijk is in haar verklaringen.

Hoe dan ook, uit het geheel van de bovenstaande informatie is de Raad prima facie van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij geen opvangplaats zal kunnen verkrijgen voor haar en haar minderjarige kinderen. De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat er in haar concrete situatie bijkomende concrete waarborgen moeten worden verkregen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 27 van de Dublin III Verordening.

De verzoekende partij wijst er op dat ze nog een beroep hangende heeft tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Ze stelt dat een overdracht tot gevolg heeft dat ze haar belang bij deze procedure verliest. Ze meent dat de verwerende partij door haar nu reeds over te dragen haar een daadwerkelijk rechtsmiddel ontnemt.

Met betrekking tot het beroep tegen de hangende bijlage 26quater toont de verzoekende partij niet aan dat haar de mogelijkheid niet werd geboden om haar grieven te kenbaar te maken. Zoals blijkt uit huidig verzoekschrift heeft de verzoekende partij de kans gekregen om haar grief aangaande artikel 3 van het EVRM uiteen te zetten.

Hierbij moet gewezen worden op het feit dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om een verzoekschrift tot schorsing en annulatie in te dienen, en niet louter een verzoekschrift tot annulatie, zoals zij nu gedaan heeft.

Op het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bijlage 26quater dan imminent zou worden, kon zij bij wege van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85, § 1 van de vreemdelingenwet, de Raad verzoeken om een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Ook het tijdig indienen van zulke vordering tot voorlopige maatregelen, heeft schorsende werking. Een voorwaarde voor het vragen van

voorlopige maatregelen is dat er voorheen een vordering tot schorsing werd ingediend, wat de verzoekende partij verkozen heeft niet te doen.

In casu dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikte zoals voorzien in artikel 27.2 van de Dublin-III-Verordening: de verzoekende partij heeft de gelegenheid gekregen om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. Zij heeft de gelegenheid gehad maar zij heeft er geen gebruik van gemaakt. Dit kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid.

Een schending van artikel 13 van het EVRM juncto artikel 27.2 van de Dublin-III-Verordening kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er is aldus niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

J. CAMU